

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Gabriely Vršanské ve věci **žalobce: FRABEL s. r. o., v likvidaci**, sídlem J. A. Purkyně 274, 434 01 Most, IČ 27260771, zastoupeného Ing. Vladimírem Romportlem, CSc., daňovým poradcem, Nová Ves v Horách 46E, PSČ 435 45 proti **žalovanému: Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 10. 2013, č. j. 24723/13/5000-14504-711439,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 10. 2013, č. j. 24723/13/5000-14504-711439, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Ústecký kraj, Územní pracoviště v Mostě ze dne 10. 6. 2013, č. j. 1305571/13/2510-24801-507164, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o posečkání úhrady daně z příjmů za zdaňovací období od 1. 1. 2005 do 31. 12. 2005 ve výši 3 813 160,60 Kč a za zdaňovací období od 1. 1. 2006 do 31. 12. 2006 ve výši 4 980 480,- Kč, podle ustanovení § 156 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů.

Žalobce v podané žalobě uvedl, že mu byla na základě provedené daňové kontroly doměřena daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období let 2005 a 2006. Žalobce dne 16. 4. 2013 podal žádost podle ustanovení § 156 daňového řádu, o povolení posečkání úhrady daně z příjmů právnických osob, kterou odůvodnil tím, že neprodlená úhrada daně by pro něj

znamenal vážnou újmu, neboť jeho finanční prostředky nepostačují ani na minimální částečnou úhradu. Jako další důvod posečkání žalobce uvedl, že podal podnět k přezkoumání rozhodnutí, neboť daň byla vyměřena v nesprávné výši. Rozhodnutím ze dne 10. 6. 2013 Finanční úřad pro Ústecký kraj, Územní pracoviště v Mostě, žádosti o posečkání nevyhověl, tuto v plném rozsahu zamítl s odůvodněním, že žalobcem uvedený důvod nebylo možno posoudit, když nespecifikoval újmu, kterou by mu neprodlená úhrada přinést a neuvedl termín posečkání. Následně žalovaný zamítl odvolání žalobce, avšak žalobce s důvody zamítnutí nesouhlasí, neboť žalovaný nepostupoval podle čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, resp. nepostupoval v souladu se zákonem č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), který stanoví v § 156 odst. 1 důvody, pro které správce daně na žádost daňového subjektu může povolit posečkání úhrady daně. Ze znění ust. § 93 daňového řádu pak žalobce vyvodil, že žadatel nemusí dokazovat v řízení o posečkání úhrady daně skutečnosti, které jsou žalovanému známy z úřední činnosti. Zdrojem těchto skutečností je přitom bezpochyby daňový spis žalobce vedený podle ust. § 64 a § 65 daňového řádu, který měl žalobce i prvoinstanční správce daně k dispozici.

Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě navrhl, aby ji soud, jako nedůvodnou, zamítl. Žalovaný poukázal na to, že skutkový stav, právní posouzení a správní úvahy podrobně rozvedl v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný nesouhlasil s žalobcem v tom, že důvody posečkání je správce daně sám povinen vyhledávat ve spise vedeném správcem daně podle ust. § 64 a 65 daňového řádu. Dále poukázal na to, že daňový subjekt je povinen zejména tvrdit konkrétní důvody pro povolení posečkání a tyto důvody také doložit. Žádost o povolení posečkání je dispozitivním úkonem daňového subjektu, proto je povinen uvést konkrétní skutečnosti, které by správce daně mohl posoudit jako zákonné důvody posečkání s úhradou daně (§ 156 odst. 1 daňového řádu), současně je daňový subjekt povinen tvrzené důvody posečkání prokázat. Daňový řád správcem daně neumožňuje vyzývat daňový subjekt k doplnění podkladů rozhodnutí, pokud tedy žadatel nedoloží podklady k posouzení žádosti, rozhoduje správce daně na základě údajů mu známých z jeho činnosti. Tento postup správce daně však nelze zaměňovat s povinností správce daně aktivně si opatřovat podklady pro vyhovění žádosti o povolení posečkání. Žalovaný potvrdil, že při rozhodnutí o žádosti žalobce vycházel z informací obsažených v daňovém spisu žalobce, které měl k dispozici, neboť žalobce netvrdil žádné aktuální (k datu rozhodnutí) konkrétní údaje o své majetkové a finanční situaci, ani nedoložil žádné důkazy (např. aktuálním výkazem zisku a ztráty, rozvahou, přehledem peněžních toků, apod.), z nichž by rozhodné skutečnosti vyplývaly. Z obsahu daňového spisu přitom vyplynulo, že žalobce je od roku 2010 v likvidaci, nevyvíjí žádnou činnost a nemá žádný majetek, který by mohl být, v případě povolení posečkání, zajištěn nebo mohl být následně předmětem výkonu rozhodnutí v případě, že by žalobce neuhradil daňový nedoplatek dobrovolně. Bylo zřejmé, že v případě žalobce není nepříznivá ekonomická situace pouze přechodný stav, případné posečkání by tak nesloužilo k překlenutí momentálně (dočasně) nepříznivé situace, naopak zde byla dána důvodná pochybnost, že ani následně nebude žalobce schopen „posečkanou“ daňovou povinnost uhradit, což je v rozporu s cílem správy daní.

O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť účastníci nesdělili v soudem stanovené lhůtě svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byli ve výzvě výslovně poučeni, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.

Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného odvolacího správního orgánu, kterým byla pravomocně zamítnuta žádost žalobce ze dne 16. 4. 2013 o posečkání úhrady daně z příjmů právnické osoby, podle ustanovení § 156 daňového řádu.

Podle ust. § 156 odst. 1 písm. a) až e) daňového řádu, správce daně na žádost daňového subjektu nebo z moci úřední může povolit posečkání úhrady daně, popřípadě rozložení její úhrady na splátky (dále jen „posečkání“), pokud by neprodlená úhrada znamenala pro daňový subjekt vážnou újmu, pokud by byla ohrožena výživa daňového subjektu nebo osob na jeho výživu odkázaných, pokud by neprodlená úhrada vedla k zániku podnikání daňového subjektu, přičemž výnos z ukončení podnikání by byl pravděpodobně nižší než jím vytvořená daň v příštím zdaňovacím období, není-li možné vybrat daň od daňového subjektu najednou, nebo při důvodném očekávání částečného nebo úplného zániku povinnosti uhradit daň.

Podle ust. § 156 odst. 2 daňového řádu správce daně rozhodne o žádosti o posečkání do třiceti dnů ode dne jejího podání.

Podle § 156 odst. 3 daňového řádu se v rozhodnutí, kterým bylo vyhověno žádosti o posečkání, stanoví doba posečkání a posečkání může být vázáno i na další podmínky.

Podle § 156 odst. 4 daňového řádu lze posečkání povolit nejdříve ode dne splatnosti, a to i zpětně.

Podle § 156 odst. 5 daňového řádu nesmí být posečkání povoleno na dobu delší, než je lhůta pro placení daně.

Daňový řád v uvedeném ustanovení § 156 upravuje tradiční právní nástroj, umožňující s úhradou daně a příslušenství posečkat stanovením náhradní lhůty splatnosti nebo jejím rozložením do splátek. Důvody pro posečkání zohledňují především sociální a hospodářské aspekty, přičemž rozhodující bude vždy správní uvážení v konkrétním případě. Podmínkou vyhovění žádosti o posečkání je, že by neprodlená úhrada byla spojena pro daňový subjekt s vážnou újmou nebo že by nebylo možné vybrat od daňového subjektu celý nedoplatek najednou z jiných důvodů; posečkání lze také povolit v případě, že lze předpokládat, že povinnost platit daň částečně či úplně zanikne. Správce daně je ve svém rozhodování

o žádosti o posečkání vázán návrhem daňového subjektu. Rozhodnutí o žádosti správce daně v souladu se zásadou rychlosti vyřídí do třiceti dnů.

Pokud jde o podmínky pro posečkání daně, daňový řád zakotvuje právní nástroj, který umožňuje odsunutí celé nebo částečné úhrady daně, aniž by se daňový subjekt vystavoval riziku exekuce svého majetku. Legislativní zkratka „posečkání“ zahrnuje jak posečkání úhrady daně, tak rozložení její úhrady na splátky. Posečkání daně má daňovému subjektu poskytnout časový prostor pro překonání jeho momentální nepříznivé finanční situace. Změna platebních podmínek, kterou posečkání nebo splátkování představuje, nesmí překročit lhůtu pro placení daně (ustanovení § 160 daňového řádu).

V posuzované věci označil žalobce za důvod pro posečkání zmírnění vážné újmy způsobené placením daně, neboť disponoval pouze finančními prostředky, které nepostačovaly ani na minimální částečnou úhradu. Na tomto místě, je třeba zdůraznit skutečnost, že instrument posečkání má v konečném důsledku umožnit daňovému subjektu dostat svým zákonným povinností, a tudíž i dosáhnout cíle správy daní. Na povolení posečkání daně není právní nárok a správce daně je ve svém rozhodování v případě žádosti daňového subjektu o posečkání vázán návrhem daňového subjektu. Samotné rozhodování správce daně o žádosti o posečkání daně je výsledkem správního uvážení.

Hodnocení rozhodných skutečností správním orgánem, nebylo v daném případě soudem shledáno v rozporu s obsahem spisového materiálu a odlišný náhled účastníka řízení na způsob hodnocení rozhodujících skutečností správním orgánem není sám o sobě důvodem pro zrušení rozhodnutí. V dané věci nebylo zjištěno, že by závěry správního orgánu nebyly podloženy dostatečnými skutkovými zjištěními nebo s nimi byly v rozporu či že by se správní orgán nevypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce. Závěry, k nimž správní orgán dospěl při hodnocení rozhodujících skutečností, nejsou v rozporu se zásadami logického myšlení a uvažování. Tím jsou zároveň i vymezeny meze přezkumné činnosti soudu ve správním soudnictví, pokud jde o správní uvážení. Jak bylo judikováno Nejvyšším správním soudem např. v rozsudku ze dne 18. 1. 2012, č. j. 1 Afs 78/2011- 184, publ. pod č. 2564/2012 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz, rozhodnutí založené na volné správní úvaze, musí být zbudováno na racionálních důvodech, pro něž se správce daně rozhodl žádosti vyhovět, anebo ji naopak zamítl. Důvody správce daně pro zvolený postup musí být transparentní a jednoznačně seznatelné. Jaká kritéria pro své rozhodnutí správní orgán zvolí, je věcí správního orgánu a soudy pak již do jejich obsahu nezasahují, s výjimkou případů, kdy dojde k překročení mezí správního uvážení stanovených principy vyplývajícími z ústavního pořádku České republiky, jako je zákaz diskriminace, princip proporcionality atd. Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, respektive zda řádně a úplně zjistil skutkový stav řádným procesním postupem, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Pokud jsou tyto předpoklady splněny, nemůže soud z těchto skutečností vyvozovat jiné nebo přímo opačné závěry.

Shora uvedené zákonné důvody posečkání vyplývající z citované právní úpravy jsou vymezeny taxativním výčtem, je přitom povinností žadatele – daňového subjektu tvrdit takové skutečnosti, které pak může správní orgán kvalifikovat jako některý ze zákonných důvodů.

Žadatel přitom nesplní svou povinnost tvrzení pouhým uvedením důvodu, jenž je součástí výčtu stanoveného v zákoně, když toto samo o sobě není tvrzením rozhodných skutečností, ale právní kvalifikací, která je v tomto případě vyhrazena správnímu orgánu.

V rámci správního uvážení musí správce daně především zvážit, zda je reálné, že daň bude skutečně ve stanovených lhůtách hrazena, a rovněž i to, zda bude dlužník schopen z povoleného posečkání hradit i úrok z odložené částky podle ustanovení § 157 odst. 2 daňového řádu. Ze spisu tak musí vyplývat všechny skutečnosti, které jsou relevantní pro posouzení existence důvodů, kterých se žádost týká. Tyto skutečnosti musí být shrnuty do správní úvahy o tom, zdali například požadavek na okamžité zaplacení příslušné částky nebude pro žadatele likvidační a z dlouhodobé perspektivy pro státní rozpočet nevýhodný, přičemž jde například o hodnocení ekonomických aspektů činnosti žadatele, jakož i dalších souvisejících relevantních důvodů (např. sociálních či rodinných podmínek). Posouzení důvodů žádosti o posečkání podle daňového řádu a jejich hodnocení musí být součástí odůvodnění rozhodnutí o posečkání úhrady daně a záleží i na tom, jak komplexně žadatel svoji žádost odůvodnil, respektive jakými důkazními prostředky ji podložil. Správní úvaha je tedy omezena množstvím informací, které má správce daně o daňovém subjektu k dispozici.

Z obsahu žádosti žalobce je přitom zřejmé, že jedinými relevantními tvrzeními žalobce bylo, že nedisponuje prostředky k úhradě ani minimální části předepsané daně, a že podal podnět na přezkoumání rozhodnutí, neboť daň byla vyměřena v nesprávné výši. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný odvolací správní orgán v souladu s výše uvedenými předpoklady zcela jednoznačně, určitě a srozumitelně vyjádřil své důvody, pro které žádost žalobce zamítl, resp. zamítl odvolání. Tyto důvody spočívají v tom, že žalobce žádným způsobem nedoložil tvrzení o vážné újmě, ani nerozvedl důvody, proč lze očekávat částečný nebo úplný zánik povinnosti uhradit daň (správní orgán prvního stupně se tímto důvodem posečkání v odůvodnění svého rozhodnutí dostatečně zabýval). Žalovaným uvedené důvody nevyhovění žádosti, zjištěné ze spisového materiálu správce daně, totiž že žalobce - daňový subjekt je v likvidaci již řadu let, nevyvíjí ekonomickou činnost a nemá dlouhodobě prostředky na úhradu daňového nedoplatku a ze žádných skutkových či právních okolností není na místě předpokládat, že tyto prostředky bude mít v budoucnu, jednoznačně odůvodňují stanovisko žalovaného a ani žalobce tyto v žalobě přímo nerozporuje.

Na základě výše uvedených skutečností daňové správní úřady podle názoru soudu zcela oprávněně konstatovaly, že neprodlené uhrazení nedoplatku ve výši, na niž postačuje majetek daňového subjektu, nemůže být v dané situaci považováno za vážnou újmu pro žalobce, ale je jedinou cestou, jak z hlediska zájmu státu na řádném vybrání daně zajistit alespoň částečnou úhradu dlužné daňové povinnosti.

Žalovaný odvolací správní orgán v míře zcela dostatečné zdůvodnil, proč žalobcem uváděné důvody nepovažoval za dostatečné pro posečkání. Správce daně ani žalovaný odvolací úřad neměly povinnost poté, co žalobce neunesl důkazní břemeno, sdělit žalobci, jaké důkazní prostředky by přispěly k doložení tvrzení, obsažených v žádosti o posečkání. Z výše uvedeného rozboru právní úpravy posečkání daně vyplývá, že úlohou správce daně není daňové poradenství, je výhradně v dispozici daňového subjektu - žadatele o posečkání daně, aby žádost řádně a úplně odůvodnil a podle možnosti k těmto důvodům předložil i důkazní prostředky. Žalobce přitom nijak nekonkretizoval, v jakých určitých skutkových či právních okolnostech spočívá důvodnost jeho žádosti.

Pakliže žalobce uplatnil vágní námitku týkající se chaotičnosti vedení daňového spisu žalobce, touto se soud blíže nezabýval, když žalobce nekonkretizoval, v čem spatřuje nedostatky vedení spisu a ve spisu předloženém žalovaným k rozhodnutí o žalobě soud sám neshledal nedostatky, které by mohly způsobit nezákonnost či věcnou nesprávnost přezkoumávaného rozhodnutí. Správní orgány obou stupňů se v daňovém řízení zabývaly všemi shromážděnými listinnými důkazy a vypořádaly se náležitě se zjištěnými skutečnostmi. Soud neshledal při posouzení žalobních námitek jejich důvodnost ani žádné vady řízení, ke kterým by soud byl povinen přihlížet z úřední povinnosti a které by měly za následek nezákonnost či věcnou nesprávnost napadeného rozhodnutí.

Na základě výše uvedeného odůvodnění dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná a proto ji postupem podle ustanovení § 78 odstavec 7 s.ř.s. výrokem ad I. rozsudku zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 5. října 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová